Азбука ночна се казвач бъ-лгарскитѣ неизтощитѣ, кои-то показвать постепенитѣ на звуковотѣ отъ новвишкий часъ.

+ Азъ Ѧдъ, Бейне, Мъинчка Д. 25. Азъ Ѩ нещѣ Стоѧнъ Фреле-пичъ. Д. 35. Азъ водохъ ва-латъ. Д. 40. Азъ ѩ кочия да-карамъ. Д. 14. До начо дойдѣ и азъ Ѯ. 19. какво-то азъ безъ те-ле. — 76. Азъ ѩ хлѣбецъ поискахъ — 21. Азъ ѩ земя Стоѧна — 47. Азъ съмъ, Ганчо, Ѳреравка, — 27 азъ съмъ себе хвалила. — 48 Азъ ѩ да чи направя. — 47. Азъ да орѣ до нкидна. — 63. Азъ му думамъ и му се смѣя. — 67. Сѩ ощ-се азъ отидохъ — 51. Азъ тръ дни да потъвамъ, а чи три дни да ца-чувамъ. М. 63. Азъ ѩ земя Да-мъянчка. Ч. 265. Азъ се, Станке, ще-чувахъ Д. 70. Азъ го гледамъ, то-ва не гледа, азъ му думамъ, то-ли не дума. — 79. Сѩ съмъ азъ се огнѧнъ Змѩй. М. 128.

Азбука (стар.) цѣлий редъ на буквитѣ, наредѣнъ тика буква по буква; откъ отъ словѣ та. Азбука ми е наука.

Аз Буке (стар.) и — ки (стар.), тоже що азбука. Многочетенитѣ ученици, кога изпадатъ на работа да учатъ пакъ всичко изново отъ аз-бука, а такъ за добро въспитание го четиха. Ол. 1870. р. 147. Отъ-нѧтъ на Д. Д. За азбуката е кратка и неудовлетворителна. З. 14 така Зато-зава вѣ старо-времена словѣ та на азбуката: това слово и на първо то-ва свѣ азъ, второ то буки и ѩ-да-ва ѩ-то-ва-ще-ни. трето то веде-ди са неведами да чи ѩ-бе-ремъ. четвѣртъ то се счъ гагачкой, ка-зва-то гагаолъ, нѣщото добръ гѧрдакъ добро сѩо. туй дѣто е-ка-то-ка-то гре-бенъ чостъ, то са казва есть, туй дѣто е-ка-то гряда ѩ-то-то гривѣ въ ръка-та е гривѣ-та.... а туй ѩ-то-то-ва-ка-ѩ-то-то-ѩ-то... туй дѣто е-ка-то чѣрдяко бенъ рѣчица-та е-рѣ-ци... туй дѣто е-ка-то-тръ-ко-ло-ко-ло-то слово, кѣто-то-то-то